

Eén week „VOGELEN” in Noord-Amerika

Door J. H. U. van Drooge

In juni 1962 vond het 13de Internationale Ornithologische Congres plaats, een congres dat eens per vier jaar wordt gehouden, ditmaal in Amerika. Voorafgaande aan de week die het congres duurde, en na afloop ervan, waren excursies georganiseerd, sommige van twee weken per vliegtuig en per bus over langere afstanden, andere, een week durende, vanuit een vaste standplaats: New York, Boston, Washington. Dit leek mij een uitgezochte gelegenheid om iets van de transoceanische vogelwereld te leren kennen. Te meer daar de KLM mij, als KLM-employée, practisch gratis in 7½ uur naar de overkant brengt. Zo schreef ik in voor een week Washington.

De organisatie en leiding ter plaatse berustte bij Dr. Irston Barnes, Shirley A. Briggs en leden van de Audubon Naturalist Society. Laatstgenoemd genootschap zou men een combinatie kunnen noemen van wat bij ons de Ornithologische Unie, Vogelbescherming, Natuurmonumenten en KNNV zijn, terwijl het ook bij de natuurbeschermingseducatie een grote rol speelt.

Zij publiceren een tijdschrift, hebben een winkeltje met zeer uitgebreide natuurhistorische lectuur; vechten tegen dreigende autowegen door parken; organiseren avond-cursussen, die o.a. worden gevolgd door „park naturalists”, een soort natuurwachter/excursieleiders, die je in vrijwel elk park kunt aantreffen. Audubonleden vormen de lokale vogelwerkgroep en inventariseren diverse gebieden. Zij organiseren excursies dichtbij en veraf. Zij beperken zich echter niet tot de fauna; ook de flora heeft hun aandacht.

Aan de Amerikanen zelf was te kennen gegeven, dat deze excursies in de eerste plaats bedoeld waren voor buitenlandse ornithologen. De kosten ter plaatse waren zo laag mogelijk gehouden. Audubonleden stelden hun logeerkamers voor ons open; zij waren onze chauffeurs c.q. chauffeuses op de diverse tochten, waarvan twee 2-daagse over lange afstand. Niettemin zullen de reiskosten van Europa en andere werelddelen uit voor velen toch nog een onoverkomelijk beletsel hebben gevormd. De week na ons verwachtte men 17 deelnemers; de week voor ons had ook een iets grotere bezetting; wij waren maar met zijn achten: 1 Zweed, 2 Engelsen, 4 Duitsers, en ondergetekende.

Op de tochten werden wij meestal begeleid door vier „locals”, onder wie in ieder geval of Dr. Barnes of Miss Briggs, soms beiden. Een werkelijk ideaal aantal voor vogelexcursies.

De Amerikanen staan ervoor bekend, dat zij goed kunnen organiseren. Niettemin overtrof het geheel mijn stoutste verwachtingen. Stelt U zich voor uitgestrekte bossen in geaccidenteerde terrein; de bomen gemiddeld tweemaal zo hoog als in Nederland en volop in blad; de beste zangtijd verstreken; de vogels al buiten de nesten, rondzwerfend al dan niet vergezeld van jongen. Niettemin zag men kans ons in vijf dagen ruim 110 verschillende soorten te laten zien. Een ander tiental was wel hoorbaar, maar wist onzichtbaar te blijven.

Het was goed, dat ik mij enige tijd tevoren Peterson's „Fieldguide”

voor Amerika (Eastern land and waterbirds) had aangeschaft. Want al is er dikwijls *familieverwantschap* tussen de vogels daar en in Europa, hun spechten, hun wielewalen, hun vliegenvangers zijn rijker gesorteerd en zien er toch weer heel anders uit dan de onze. En het meest verwarrend zijn de talrijke warblers, vireos, sparrows.

Meestal begon het met het horen van de vogel. Slechts in een enkel geval deed de zang een klein beetje aan die van een Europese zangvogel denken, maar veel houvast had je er niet aan. Voorlopig moesten wij dus de herkenning aan de leiding overlaten.

Zoals bij ons ervaren vogelaars proberen een vogel naderbij te lokken door imitatie, zo doet de Amerikaan dat bij voorkeur door „squeeking”, hetgeen hun nieuwsgierigheid schijnt op te wekken. Expert ook daarin was Dr. Barnes, maar „you cannot squeek a bird to a party”. Daarom begaf hij zich dan een eindje van ons af de bosjes in, hurkte daar neer, en begon alle mogelijke smakkende geluiden op zijn hand te maken, „psst psst” te roepen, of een uil na te bootsen. In vele gevallen hadden wij het hieraan te danken, dat de vogel binnen het bereik van onze kijkers kwam.

Voorts voerden zij op de meeste tochten een 30-maal vergrotende telescoop mee, die vele goede diensten bewees. Op voorgedrukte „check-lists” vulden wij onze waarnemingen van elke dag in.

We bezochten de tuinen van Mount Vernon, eertijds aan George Washington toebehorend, en een ander buitenverblijf, Lebanon. In Washington zelf het Glover-Archbold Park, één van de inventarisatieobjecten van de Audubon groep. We wandelden langs het Chesapeake en Ohio Canal, dat evenwijdig aan de rivier de Potomac loopt, aan weerszijden begrensd door bossen, velden, en veel jungle-achtig moerasgebied. Het kanaal wordt niet meer als zodanig gebruikt.

In het U.S. National Museum (Smithsonian Institution) werden we ontvangen door de „Division of Birds”, waar men „skins” (balgjes) en „skeletons” heeft van alle mogelijke vogels over de hele wereld. Ook een uitgebreide boekerij met nog antieke, met de hand geïllustreerde, boeken, maar ook de nieuwste boeken en tijdschriften. Ik zag er ons „Ardea” liggen.

De eerste tweedaagse tocht ging naar de kust, Ocean City. Een afstand van naar schatting 165 mijl. Onderweg werd een bezoek gebracht aan het „Patuxent Research Center”, waar binnen enkele gebouwen en op een terrein van ± 1000 ha uitgebreide proeven worden gedaan. O.a. worden er vogels geringd, waartoe men om de dag vangt met tweemaal 42 netten van elk 12 meter lengte. Men heeft er gegevens over alle vogels die in de U.S.A. en Canada geringd zijn sedert 1920. Deze worden op ponskaarten verwerkt, zodat men snel inlichtingen kan produceren op de meest complexe vragen. Men heeft er twintig meren en vijvers aangelegd, waarin de waterstand regelbaar is. In de winter verblijven hier duizenden eenden; om deze te kunnen bijvoeden laat men in de zomer een deel van de vijvers leeglopen, om er planten in te laten groeien, die „vogelzaad” produceren. De bestrijding van ongewenste planten en ongewenste insecten, en de gevolgen van deze bestrijding op de fauna, worden bestudeerd. Etc., etc.

Het slijkerige strand bij Ocean City leverde enige aanvullingen op het

gebied van stelt- en strandlopers op voor onze „checklist”. Het hoogtepunt hier was echter de boottocht door een brede baai naar Chincoteague, een klein eiland waarop een groot aantal reigersoorten broedplaats heeft gekozen: *great en little blue heron, green heron, Louisiana heron*, de *American en snowy egret*; de *black-crowned night-heron* (onze *kwak*), alsmede de *glossy ibis*. Aan de rand van het eiland scharrelden nog twee *scholeksters* rond een nest. Met een klein aanhangbootje werden wij op het eiland gebracht. Jammer dat het net stortregende, waardoor wel het een en ander van de kleurenpracht van deze vogels verloren ging.

De andere tweedaagse tocht ging de bergen in, naar Shenandoah National Park, dat 75 mijl lang is en variërend van 2 tot 13 mijl breed. Het terrein ligt grotendeels op een hoogte van 600 m; de pieken bereiken 900 à 1200 m. Geen hoge bergen dus, maar wel een prachtig landschap. Hier troffen wij o.a. de *cedar waxwing* als broedvogel aan, een wat kleinere uitgave van de *pestvogel*.

Eén van de grote charmes van deze nationale parken is, dat er geen vaste menselijke bewoners zijn. Zodra een terrein een dergelijke bestemming krijgt, begint men langzaam maar zeker de aanwezige bewoners te verplaatsen.

Ook boomgaarden en andere „onnatuurlijke” begroeiing worden verwijderd.

„The fundamental policy of the National Park Service is to maintain the National Parks in their natural state. The landscape scars — remnants of the roads and fences, and grazed-over land — will disappear in time. The forests will come back to cover the farmlands, and in its own way the wildlife will balance and adjust to this forest ecology”. Zo staat het in de folder van Shenandoah. „The National Park System is dedicated to conserving the scenic, scientific, and historic heritage of the United States for the benefit and inspiration of its people”, verkondigt de folder van „Catoctin Mountain Park”, een ander terrein dat wij bezochten.

Maar om op de vogels terug te komen: wij zagen en hoorden er dus vele. Sommige wel erg kort, maar andere toch vrijwel dagelijks. Het waren vijf lange dagen; meestal waren we al om 5 uur op. Theoretisch lijkt het wel wat op „doing American birds” in de geest zoals de Amerikanen Europa „doen”. Maar zo was het toch niet: op vele plaatsen, bij vele vogels, stonden wij geruime tijd stil. Biotoop en andere bijkomstigheden werden uitvoerig toegelicht. Er was gelegenheid nog vrij veel van de vogelzang te leren onderscheiden. Ook hiervoor komt de leiding alle eer toe.

Na afloop van de officiële excursies bleef ik nog het weekend in Washington, waardoor ik in de gelegenheid was nog rustig onder leiding van een Audubonlid enkele locale parken te doorkruisen. Zo wandelden wij op zondagmorgen van 7 tot 10 uur hun inventarisatieterrein in Rock Creek Park door, in het tempo van 1 mijl per uur. En 's avonds cirkelde te onzen behoeve de nachtzwaluw om het verlichte Washington monument.

Resumerend zou ik als grootste contrast met onze vogels willen noemen, dat Amerika meer kleurrijke soorten heeft. In de eerste plaats

(Slot van pag. 409)

de karmijnrode, gekuifde, *kardinaal*, de *scarlet* en de *summer tanager*; meer naar het rood-bruine hun beide wielewalen, hun *robin* (een lijs-terachtige); de *red-wing*, een merel met rode epauletten, die zich in de vlucht tot een band verbreden.

Het prachtige blauw van hun gaai, van de *indigo bunting* en de *blue-bird*. Goudvinkjes als kleine wielewaaltjes, geel met zwarte vleugels. En zoveel andere gele zangertjes.

Daartegenover kan, naar mijn gevoel, de meerderheid als zanger niet tegen de Europese collega's op; niet alleen de *nachtegaal* en de *wielewaal*, ook *zanglijster* en *merel* winnen het van hun *woodthrush*. En voorzover ik heb kunnen nagaan, lag dit niet aan het vergevorderde seizoen.

- *Het adres van de schrijfster luidt: Mej. Mr. J. H. U. van Drooge, Corn. Dopper kade 8, Amsterdam-Z.*